

Traducere din limba engleză a ediției (ilustrate) din 1913 *The Blue Bird for Children*, de *Georgette Leblanc* (*Madame Maurice Maeterlinck*)

© 2017 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEBLANC, GEORGETTE

Păsărea albastră : minunatele aventuri ale lui Tytyl și Mytyl în căutarea fericirii : povestire inspirată de alegoria dramatică a lui Maurice Maeterlinck / *Georgette Leblanc* ; trad. din lb. engleză de *Mihaela-Adina Eros*. - București : Meteor Publishing, 2017
ISBN 978-606-910-075-2

I. Maeterlinck, Maurice
II. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

Georgette Leblanc

PASĂREA ALBASTRĂ

Minunatele aventuri ale lui Tytyl și Mytyl
în căutarea fericirii

Povestire inspirată de alegoria dramatică
a lui Maurice Maeterlinck

Traducere din limba engleză
de *Mihaela-Adina Eros*

Cuprins

Prefață 7

1. Căsuța tăietorului de lemne 11

2. Acasă la Zână 31

3. Tărâmul Amintirii 46

4. Palatul Noptii 59

5. Împărăția Viitorului 79

6. În Templul Luminii 103

7. Pădurea 108

8. Rămas-bun 123

9. Trezirea 133

CAPITOLUL 1

Căsuța tăietorului de lemne

Un tăietor de lemne și soția sa trăiau cândva în căsuța lor de la marginea unei păduri mari și bătrâne. Aveau doi copii dragi, care urmau să trăiască o minunată aventură.

Dar înainte de a vă povesti despre asta, trebuie să vi-i descriu pe copii și să vă spun câte ceva despre firea lor. Pentru că, de n-ar fi fost așa de drăgălași, de curajoși și de hotărâți, povestea extraordinară pe care o s-o citiți acum nu s-ar mai fi întâmplat deloc.

Tyltyl – acesta era numele eroului nostru – avea zece ani. Iar Mytyl, mica lui surioară, avea doar șase.

Tyltyl era un băiat frumos, înalt, voinic, bine făcut, cu păr negru, buclat, care i se încurca deseori, pentru că era tare zburdalnic. Toată lumea îl îndrăgea din pricina zâmbetului său, a fețișoarei lui blajine și a privirii strălucitoare din ochi. Dar, mai presus de toate, se purta ca un omuleț nespus de curajos, arătând ce nobile trăsături avea inima lui. În zori, când mergea tropăind pe cărarea din pădure alături de tatăl său, Tyl, tăietorul de lemne, în ciuda hăinuțelor lui ponosite, arăta așa de mândru și de fercheș, încât toate minunatele fapte de pe fața pământului și din cer păreau să-l aștepte pe el să treacă, să-i zâmbească.

Surioara sa era cu totul altfel, dar era tare frumușică și dragălașă în rochița ei lungă, pe care i-o cârpea cu grijă mămica sa, Tyl. Pe cât era fratele ei de brunet, pe atât de blondă era ea. Iar ochii ei mari și timizi erau albaștri precum florile de nu-mă-uita de pe câmp. Era tare fricoasă și plângea din orice. Dar sufletelul ei de copil era înzestrat deja cu cele mai minunate calități feminine: era iubitoare și blândă și așa de atașată de fratele ei, încât în loc să-l lase singur, n-a ezitat să pornească într-o lungă și primejdioasă călătorie în compania lui.

Subiectul poveștii mele este întâmplarea trăită de micuții noștri eroi când au plecat în lume în căutarea fericirii.

Căsuța lui Tyl, tăietorul de lemne, era cea mai sărăcăcioasă din ținut. Și părea încă și mai prăpădită pentru că se afla vizavi de un conac splendid, în care locuiau niște copii bogați. De la ferestrele căsuței tăietorului de lemne puteai vedea ce se petrecea la conac, seara, când sufrageria și saloanele erau iluminate. Iar în timpul zilei îi vedeai pe copii jucându-se în grădinile și serele pe care oamenii veneau tocmai din oraș să le vadă, pentru că erau întotdeauna pline de cele mai alese flori.

Într-o bună seară, care nu era deloc ca toate celelalte, pentru că era Ajunul Crăciunului, mămica Tyl își culcase copilașii și îi sărutase cu încă și mai multă dragoste ca de obicei. Era un pic cam tristă, pentru că, din pricina vremii de afară, tatăl Tyl nu s-a mai putut duce la lucru în pădure. De aceea n-avea bani să cumpere cadouri cu care să umple ciorăpeii lui Tytyl și ai lui Mytyl. Copiii au adormit degrabă, și în casă era așa o liniște adâncă, încât nu se auzea decât

torsul unei pisici, sforăitul unui câine și ticăitul ceasului străbunicului. Dar deodată, printre obloane, se strecură o lumină strălucitoare ca ziua, lampa de pe masă se aprinse singură și cei doi copii treji căscară, se freacă la ochi, își întinseră brațele în pat și Tytyl spuse cu o voce prudentă:

- Mytyl?
- Da, Tytyl? a sunat răspunsul.
- Dormi?
- Dar tu?
- Nu, a spus Tytyl. Cum să dorm când vorbesc cu tine?
- Am vrut să spun, e ziua de Crăciun? întrebă sora lui.
- Nu încă, mai e până mâine. Dar Moș Crăciun n-o să ne aducă nimic anul acesta.
- De ce?
- Am auzit-o pe mămica spunând că nu poate să se ducă în oraș să-i dea de veste. Dar o să vină el anul viitor.
- Și anul ăsta viitor e departe?
- Destul de departe, a răspuns băiatul. Dar o să vină la copiii cei bogați în noaptea asta.
- Chiar așa?
- Hei, a exclamat Tytyl brusc. Mămica a uitat să stingă lampa! Am o idee!
- Ce idee?
- Hai să ne sculăm.
- Dar nu trebuie, a spus Mytyl, care nu uita niciodată.
- Păi, nu-i nimeni prin preajmă... Vezi obloanele?
- Oh, cum mai strălucesc!
- De la luminile de la petrecere, a spus Tytyl.
- Ce petrecere?

– A copiilor bogați de vizavi. E pomul de Crăciun. Hai să tragem obloanele...

– Avem voie? a întrebat Mytyl temătoare.

– Bineînțeles că putem, nu are cine să ne împiedice. N-auzi muzica? Hai să ne sculăm.

Cei doi copii au sărit din pat, au fugit la fereastră, s-au cățărat pe scăunelul din față și au dat obloanele deoparte. Camera a fost năpădită de o lumină strălucitoare. Și copiii s-au uitat afară curioși:

– Putem vedea totul! a exclamat Tytyl.

– Eu nu pot, s-a îmbufnat biata Mytyl, care nu-și găsea locul pe scăunel.

– Ninge! spuse Tytyl. Sunt două trăsuri, fiecare cu câte șase cai!

– Doisprezece băieței ies de acolo! a spus Mytyl, care făcea tot ce-i stătea în puteri să arunce o privire pe fereastră.

– Nu fi prostuță! Sunt fetețe...

– Au pantaloni scurți...

– Taci... Și privește!...

– Ce sunt lucrurile acelea aurii care sunt agățate de ramuri?

– Păi, jucării, cu siguranță! a spus Tytyl. Săbii, arme, soldați, tunuri...

– Și acolo, pe masă, ce sunt?

– Prăjituri, fructe și tarte cu cremă.

– Oh, ce drăguți sunt copiii! exclamă Mytyl bătând din palme.

– Și cum mai râd întruna! spuse Tytyl.

– Și micuții care dansează...!

– Da, da, hai să dansăm și noi! a strigat Tytyl.

Și cei doi copii au început să tropăie de bucurie pe scăunel:

– Oh, ce amuzant mai e! a spus Mytyl.

– Primesc prăjiturile! strigă Tytyl. Le pot atinge!... Și mănâncă, mănâncă, mănâncă!... Oh, ce frumos!...

Mytyl începu să numere niște prăjituri imaginare:

– Eu am douăsprezece!...

– Eu am de patru ori pe atât! a spus Tytyl. Dar o să-ți dau și ție din ele...

Și micuții noștri prieteni au dansat, au râs și au scos chiote de bucurie, veselindu-se așa de frumos de fericirea celorlalți copii, încât au uitat de sărăcia și dorințele lor. Urmau să-și primească răsplata în scurt timp. Deodată, cineva ciocăni cu putere la ușă. Surprinși, copiii au încetat să se mai zbenguiască și au amuțit. Apoi zăvorul mare de lemn se ridică singur, cu un scârțâit puternic. Ușa se deschise încet. Și o bătrână micuță de statură se furișă înăuntru, îmbrăcată toată în verde, cu o scufie roșie pe cap. Era cocoșată și șchioapă și avea doar un singur ochi. Nasul și bărbia aproape că i se atingeau. Și mergea sprijinindu-se într-un băț. Era cu siguranță o zână.

Se îndreptă șontăcând spre copii și întrebă cu o voce fonfăită:

– Aveți aici iarba care cântă sau pasărea care este albastră?

– Avem noi niște iarbă, dar nu poate cânta... răspunse Tytyl, tremurând din tot corpul.

– Tytyl are o pasăre, a spus Mytyl.

— Dar nu pot s-o dau, pentru că-i a mea, adăugă băiețelul iute.

Păi nu era oare acesta un motiv esențial?

Zâna și-a pus ochelarii ei mari și rotunzi și s-a uitat la pasăre:

— Nu e destul de albastră, exclamă ea. Trebuie neapărat să am Pasărea Albastră. E pentru fetița mea, care este foarte bolnavă... Știți voi ce simbolizează Pasărea Albastră? Nu? M-am gândit eu că nu știți. Și pentru că sunteți niște copii buni, o să vă spun.

Zâna și-a ridicat degetul ei cocârjat spre nasu-i lung și ascuțit și a șoptit pe un ton misterios:

— Pasărea Albastră simbolizează fericirea. Și vreau ca voi să înțelegeți că fetița mea trebuie să fie fericită pentru a se face bine. De aceea vă poruncesc să plecați în lume și să găsiți Pasărea Albastră pentru ea. Trebuie să plecați de îndată... Știți cine sunt eu?

Copiii s-au uitat unul la altul nedumeriți. Adevărul e că ei nu văzuseră niciodată o zână. Și se simțeau un pic cam speriați în prezența ei. Însă Tytyl spuse politicos:

— Semănați mai degrabă cu vecina noastră, doamna Berlingot.

Tytyl s-a gândit că spunând asta îi făcea Zânei un compliment. Pentru că magazinul doamnei Berlingot, care se afla chiar lângă căsuța lor, era un loc tare plăcut. Era plin de dulciuri, bile colorate, țigări de ciocolată, păpuși și găini de zahăr. Iar în timpul iarmarocului erau și păpuși mari de turtă dulce, împachetate în poleială. Cumătra Berlingot, tot bătrână și ea, avea un nas la fel de urât ca și al Zânei. Și

mergea, ca și Zâna, cocârjată. Dar era tare de treabă și avea o scumpete de fetiță, care duminica obișnuia să se joace cu copiii tăietorului de lemne. Din nefericire, biata făptură, blondă și frumușică, suferea tot timpul de câte o boală necunoscută, care o ținea deseori la pat. Dar Tytyl ținea așa de mult la pasărea lui, încât nu voia să i-o dea ei. Toate acestea semănau cu ceea ce îi spusese Zâna, s-a gândit băiatul. Și de aceea a zis că seamănă cu doamna Berlingot.

Spre marea lui surprindere, Zâna s-a făcut roșie ca focul de furie. Era un obicei al ei să nu semene cu nimeni, pentru că era o zână și își putea schimba înfățișarea de la un moment la altul, după cum avea chef. În seara aceea se întâmpla să fie urâtă, bătrână și cocoșată. Își pierduse un ochi. Și pe umeri îi atârnav două șomoioage subțiri de păr sur.

— Cum arăt? îl întrebă ea pe Tytyl. Sunt drăguță sau urâtă? Bătrână sau tânără?

Motivul pentru care pusese aceste întrebări era acela de a pune la încercare bunătatea băiatului. El își întoarse capul și nu îndrăzni să spună ce gândea despre felul cum arăta bătrâna. Atunci ea exclamă:

— Eu sunt Zâna Berylune!

— Oh, asta-i bine, răspunse Tytyl, care acum tremura de mama focului.

Acest lucru a satisfăcut-o pe Zână. Și pentru că cei doi copii erau încă în cămășile lor de noapte, le-a spus să se îmbrace. În timp ce o ajuta pe Mytyl, a găsit prilejul să-i întrebe:

— Unde sunt părinții voștri?

— Acolo, spuse Tytyl arătând spre ușa din dreapta. Dorm.